

Majsai Tamás

Kik is a kizárandók? – Bayer Zsolt békéjéért!

http://www.galamus.hu/index.php?option=com_content&view=article&id=185169_kik-is-a-kizarandok-bayer-zsolt-bekejeert

2013. január 14. hétfő, 03:59

Bayer Zsolt, a közismert közéletfertőző, civil foglalkozására nézve a jobboldali agresszív vulgárideológia támogatásából profitáló gyáripari érdekszféra bértollnoka, a minapi szigethalmi késelés kapcsán (az elkövetők származása alapján) annak a véleményének adott hangot, hogy a hazánkban élő cigány polgártársaink „fele” (a „jelentős” és az „ezen rész” szófordulatok mellébeszélő eufémizmusok) „állat, és állatként viselkedik”, és ők „ne legyenek. Sehogyan se.” Ezt a problémát kell most már megoldani – „de azonnal és bárhogyan!”, hirdette meg az ember- és társadalomismereti ügyekben praeneandervölgyi nézeteknek hódoló – nem melleleg „békemenet”-szervező (erre még visszatérnék) – Bayer. (A kimondatlanul is szívünkre helyezett cselekvéshez egyébként még „megoldásos” történelmi ismeretek sem szükségeltetnek, és bármely helyi csendőrőrs is játszi egyszerűséggel felnőhet a „feladathoz”. A recept: végy egy kis fajantropológiai fantáziát, a kivitelezés technológiájához pedig tanulmányozd a szerzőnek a nyakig való földbeásásról írott, „Ugyanaz a bűz” című indulati homíliáját szintén csak a Magyar Hírlapban (MH), 2011. január 4-én.

A miniszterelnöki kebelbarátnak a leszámolásos-eltüntetési gyűlölet-filozófiával való mélyebb eljegyzkedését valószínűleg az olaszliszka tragédia datálja (és egyébként a cigány honfitársainkat illetően előszeretettel használt „állat/ok” kifejezés is ettől kezdve lett kedvenc nyelvi fordulatává; lásd a „Cigányliszka” című írását; Magyar Nemzet, 2006. október 17.), 2007 végétől pedig, amikor Széles Gábor iparmágnás bevásárolta őt az MH és az Echo TV állományába, elméjét a szerelem teljességével is hatalma alá vonta a közproblémák vadakra jellemző megoldásának ördögi kísértése. Rasszista alapvetésű verbális-textuális szitkozódásaival kezdetben inkább a zsidóellenes kirohanásokra koncentrált, később azonban mintha a cigányellenes gyalázások váltak volna a szívéhez igazán közelálló foglalatosságá.

A tőke dimitrovi mélységeket is megszegyenítően korrupt természete felől már nagyon régóta nincsenek illúzióim, ugyanakkor mindmáig is tudok reménykedni abban, hogy komoly figyelmeztetések – legalábbis egy még alapvetően civilizáltnak tekinthető környezetben – meg tudnak gátolni bizonyos rossz irányú folyamatokat. Így volt ez a Kebelbarátnak a Széles-lapban 2008. március 18-án publikált első emlékezetesen aljas megnyilvánulása esetében is (lásd: „A medence és környéke”), amikor barátaim támogatásával megjelentettük a Nyílt levél Széles Gábor úrhoz című írásunkat, amelyben több mint ezer csatlakozó polgártársunkkal együtt a bayeri szellemiség vállalhatóságáról kérdeztük a laptulajdonost. (2008. március 27-i „Nyílt válasz” című reakciójában Széles Gábor nem vitatta ugyan, hogy Bayer Zsolt kitételeit túl erősnek is lehet tartani, ugyanakkor a „magyarellenes” megnyilvánulások melletti liberális asszisztálásra és a szerző elleni „boszorkányüldözés”-ről és „hajtóvadászat”-ról elmélkedve – és bejelentve az ő és szerkesztőségének a humanitárius alapértékek melletti elkötelezettségét – masszívan meg is védte sajtómunkását. Teljesen hasonlóan ahhoz – mindössze az érvelésben szereplő „boszorkányüldözők” lettek közben mások, jelesül a „posztkommunisták” –, ahogy a jelen affér alkalmával is kiáll a gyalázatos írás szerzője és a lap mellett; lásd: Válasz a támadásokra (frissítve). Miután a mágnás médiabirodalmának a szélsőséges

eszmék iránti odaadó vonzalma a következőkben sem enyhült, és Bayer is megjelent egy újabb antiszemita írással („A lepke szárnya”, MH, 2008. október 7.), a Kristályéjszaka 70. évfordulója alkalmával (2008. november 9-én) néhányad magammal „Nem! a magyar Stürmerre” címmel ismét kibocsátottunk egy nyilatkozatot, a lappal szembeni bojkottra is felszólítva benne a magyar társadalmat, majd 2009. február 17-én – támogatva is Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek a Magyar Hírlappal szembeni vitatott fellépését, amelyet ismét csak egy Bayer-írás, a „Betelt a pohár!” című február 9-i állatozó-vadállatozó cigányellenes szitkozódás váltott ki, újfent hasonló gondolatokat fogalmaztunk meg a Továbbra is Nem! a Magyar Stürmerre című sorainkban.

És ezzel el is érkeztem a Bayer-jelenség mostani lényegéhez. Ahhoz, hogy miközben barátaim, ismerőseim egy része úgy véli, nem lebecsülendő nemzetpolitikai megfontolásokat követve, hogy Bayert, aki gyilkos indulatokat táplál magában a cigányság iránt (ő ezt ugyan visszautasítja – éspedig ez alkalommal nem félreérthetően félreértelmezéssel magyarázva az ominózus textus által kiváltott viharokat; lásd: „Tényleg, mi legyen?”; MH, 2013. január 8.), el kell ítélni és kizárni a pátyjából, a magam részéről, kitarva korábban képviselt felfogásom mellett (hogy ti. a központi probléma nem maga a szerző), azon a nézeten vagyok, hogy nem Bayert kellene alapvetően kritikai célponttá tenni.

Természetesen véletlenül sem azért, mert a most (végre) komoly felzúdulást is eredményező alpáriságait nagyon sokszor is hasonló kifogás alá lehetett és kellett volna venni, lásd a fentebb említetteket követően napvilágot látott, Weis urazó, Cohn-Beditező, viharfelhőző, jogvédőket ócsároló, biologisztikus indulatképektől hemzsegő etc. trágárságait (illetve például a „szellemi” horizontjáról vázlatszerű bemutatót nyújtó weboldalt), hanem mindenekelőtt azért, mert a recens felháborodás könnyen elvétheti a célját. Amennyiben ugyanis a szerző személyében perszonalizálódik mindaz a mocsok és gonosz, amely a maga igazi valójában az őt, a meglehet agresszív, de kisztílu és szálnalmas káromkodót alkalmazók, valamint a számára és szellemi tivornyáihoz nyílt vagy látens bátorítást és legitimációt nyújtó tágabb összefüggésrendszer sokkal komplexebb működési mechanizmusában érhető tetten, akkor a szóban lévő szélesebb kontextus ezt az ügyet az egyetlen ember „beáldozásával” meglehetősen egyszerűen megúszhatja.

Summázva, kizárásra még véletlenül sem elsősorban őt, hanem – ha valaki/ke/t – az őt a társadalomra és a közéletre rászabadító, hétpróbás mentorait és cimboráit kellene javasolni. Kétségtelen, nem az általuk alkotott pártból és baráti klubokból, hanem máshonnan.

Névsort természetesen nem fogok olvasni. Két, e tekintetben emblematikus jelentőségű atyánkfiát azonban, Balog Zoltán nagytiszteletű urat és a vele sajátos módon egybegabalyodott kormányfőt megidézem itt, akik ugyan szintén nemcsak maguk felelősek a Bayer-afférban manifesztálódó társadalmi rothadásért, de a rendszer főütőerének működtetőiként és zsiliptényezőiként folytatott tevékenységükben valóban az egészhez kerülünk közel.

Rövid előzetes megjegyzésként hadd kezdjem azonban azzal, hogy az említett kompániához tartozónak tekintem Navracsics miniszter urat is, aki azt követően, hogy kételymentesen vérgőzös frakcióvezetői tirádaival maximális mértékben instrumentumává tette magát a kétharmados kormányzati pozíció megragadására törekvő pártjának, most, amikor egy esetleges (politológiailag persze nagyon is érthető) pillanatban a közös munkában mindaddig legbensőbb kollektív megbecsüléssel ajnározott obszcén lelkű gézengúzunk váratlanul nagyon-nagyon kényelmetlenné vált a számukra, gyorsan

kinyilatkoztatta azt, amit minden nyolc elemivel rendelkező normális ember már évek óta hangsúlyoz. Emellett Navracsics úr kizárólag csak a most megfogalmazott véleményére tekintettel és akkor sem vált a rendszer üdvözlendő kivételévé, ha némely liberálisok nem zárkoznak el az ő emberi jogi élharcossá avatásának a gondolatától. Navracsics miniszter, aki most is a tőle telő legtöbbet tudta nyújtani a pártja és kormánya által felépített rezsim szerezcsenmosdatása érdekében (mi, a keresztény nemzetépítés robotosai tisztán látunk ám ebben az ügyben is), számomra ezzel a gesztusával alapvetően csak azt erősítette meg, hogy változatlanul kiváló machiavellista technokrata.

A továbbiakat illetően először is emlékeztetek arra, hogy Balog nagytiszteletű úr pár nappal ezelőtt átadta az általa teljhatalommal irányított Szövetség a Polgári Magyarországért Alapítvány évenként kiosztott „A Polgári Magyarországért Díj”-át. A kitüntetéssel elismert érdemdús címzett ez alkalommal egy mozgalom volt (Kövér László házelnök szerint „a rendszerváltoztatás történetének egyik legfontosabb” alakulata): a hazai újgazember szellemiség terjesztésének és képviseletének emblemikus figurái – az Echo TV-t és a Magyar Hírlapot fenntartó Széles Gábor mágnás; e csatornák élmunkása, Bayer Zsolt; a Magyar Hírlap főszerkesztője, Stefka István, és a Magyar Demokrata című másik betyárlap főszerkesztője, Bencsik András – meghatározó vezetésével és szellemi irányításával létrehozott mozgalom, az Orbán-kormányt (az ismeretes körülmények között és ellenében) állítólag megmentő ún. Békemenet. (Lásd az Index videóját: Kiálltak a kormányért, ünneplik őket.)

Az ügy nem lepett meg. Annál kevésbé, mert emlékszem még arra az (egyébként számos, ez irányba mutató megelőző állomást követő) döbbenetemre, amelyet az okozott, hogy derék egykori harcostársam erkölcsökről papoló interjút adott a Názáreti és a Kijelentés Népe, és olykor még a zsidó-keresztény szentírás elleni gyalázkodást is fő profilként működtető Magyar Demokratának, sőt, a lapnak és szellemiségének nyújtandó bónuszámogatás jegyében (ez akkortájt különösen trendi volt fideszéknél) ahhoz is hozzájárult, hogy a szóban forgó szám az ő címoldalt megtöltő fényképével jelenjen meg. Emlékszem aztán arra is, hogy az 5-ös számú párttagkönyv tulajdonosa a medencést követően is számíthatott Zolkára, a hú barátira. A nagytiszteletű úr, miután (akkor még?) kényszerzubzonyként szorult rá az egyelőre és általában véve még nem a turultotemre utaló keresztény papi palást, „védhetetlen”-nek minősítette ugyan a menetlegény legbarbárabb mondatát („ők a mi indok-zsidóink – értsd: a puszta létezésük indokolja az antiszemitizmust...”), de csikorgós szofizmussal nem szűnt meg magyarázgatni (több alkalommal is) Bayer mentségeit, köztük például azzal a már korábbiakban és majd a későbbiekben is előhozott érveléssel, hogy „a képlet azonban nem ennyire egyszerű, mert abban viszont igazsága van [ti. Bayernek], hogy Magyarországon némelyek politikai fegyvernek használják az antiszemitizmus vádját” (lásd: „Hogyan tudok védekezni?” A fideszes Balog Zoltán a gárdáról, a cigányozásról, az antiszemitizmusról). (Ezt az argumentumot a magyar kormánynak a náci-antiszemita jelenségekkel szembeni puhány viselkedését és Sólyom Lászlónak a szocialisták által beterjesztett gyűlöletbeszéddel kapcsolatos elutasító viselkedését kritizáló Elie Wiesellel szemben is előadta, ami a Nobel-díjas író egy igen kemény, neki címzett kifakadásra indította (lásd az ATV 2009-es tudósítását: Elie Wiesel élesen bírálta a vezető fideszes politikust).

Miután Zolka barát már ekkortájt sem a kétharmados honszeretet malasztjától őszintén elbűvölt fideszrajongók ún. egyike volt (2006-tól például ő vezette az Országgyűlés Emberi Jogi, Kisebbségi, Civil- és Vallásügyi Bizottságát), demokratás „tündöklését és bukását” követően kötelességemnek éreztem őt egy nyílt levélben külön is megszólítani. Ebben mindenekelőtt felróttam neki az antiszemita szellemiségnek jobban vagy kevésbé elkötelezett körökkel ápolt frivol kapcsolatát. Egy sajátos hangvételű viszonzásban ő

ezt mindenestre indignáltan visszautasította (később nem csak nem zavarta, hogy Lezsák Sándorral együtt avatta föl a XX. század egyik legkártékonyabb antiszemitájának, Prohászka püspöknek a szobrát, de Lezsák úrral közösen fel is szólította az eseményt kárhoztató Gusztos Péter képviselőt, hogy „kövesse meg a Prohászka emlékét tisztelő honfitársainkat, a püspök nevét viselő intézményeket, iskolákat”), és meg is vádolt azzal (mintha bizony személyében nem az alapvetően magas polcon lévő, jól megfizetett érdeklőpolitikust, hanem a Názáreti pasztorális szeretetét mennyei szelídséggel képviselő közjambort szólítottam volna meg), hogy elvitatom a jogát a krisztusi megértést és a minden irányban – értsd: Bayer felé éppúgy, mint a maguk/unkfajtazó Morvai Krisztina felé – megőrzendő kommunikációs nyitottságot képviselő spirituális öndefinícióra. (Nyílt levelém: Az Új Kijelentés rabjai; a válasz: Így akartok békét...) Inkább csak érdekességként említem meg, hogy miközben idézett replikájában Balog testvérem azért (is) vette rettenetesen rossz néven a Demokratában való szereplése fölhánytorgatását, mert ő ott úgymond csak egyszer tűnt föl, nem sokkal később már nem volt ennyire szégyenlős. Rendszeres vendéggé vált ugyanis a Demokratával nem csak egy töröl metszett szellemiségű, de azzal jelentős személyi átfedésben is működő Echo TV műsoraiban. Sőt, vonzalma e szennycsatorna iránt olyannyira elmélyült, hogy az innen érkező felkérésnek még a miniszteri feladatra való felkészülés krisztusi magányban eltöltendő hónapjaiban sem tudott ellenállni.

Ha már korábban, úgy most, miután az ország ügyeinek alakulását illetően minden eddiginél komolyabb befolyásra tett szert, természetesen még inkább van okunk miről kérdezni őt. Csak röpké ízelítőül: a felnövekvő generációk és az ország kultúrájának és mindennapi közérzetének elnyirósításában, elwassozásában, eltormayasításában, elhorthyasításában és egyáltalában, elposványiasításában játszott tevőleges és a jobbra-balra makogó, minden fővezíri agyrémet szentesítő és kivitelező közreműködéséről; a cigányság kultúrájáról vallott, és finoman szólva is sovén felhangokkal fölaggatott nézeteiről; a „cigánybűnözés” ügyében képviselt kétértelmű-sikamlós nyelvezete mögött meghúzódó gondolkodásának valós szerkezetéről (lásd: A szegénység vámszedői); az egyházpolitikai ámokfutását meghatározó történelem- és kultúrmaterialista, illetve nacionál-neopaganista világgépéről, és mindezek civilizációkompatibilis problémáiról (lásd például a nagytiszteletű úrnak az egyházpolitikai diszkrimináció törvényi rangra emelésében játszott szerepét, illetve modernizmusellenes nézetrendszerének ama elemét, amely – az ún. történelmi egyházak civilizációs értékeket és devianciákat azonosképpen felhalmozó összefüggései felőli teljes tudatlanságban is – komolyan úgy gondolja, hogy egy-egy egyházi közösség „nemzetpolitikai hasznosságát” intézménykronológiai szempontokkal lehet értékelni etc.). Az említett ügyek, amelyeket hosszan lehetne még sorolni (és bővíteni is az újabb, jelentős részben az ő nevéhez is kötődő kultúrbotrányokkal, illetve a kirajzolódó tendenciák alapján várható továbbiakkal), mind-mind rangos szerepet játszanak abban, hogy a hatalmon lévő felső és középszintű politikai elit nemcsak nem ítéli el azt, ami többek között a társadalmi közérzetet és közgondolkozást alapvetően befolyásoló Echo TV és a Magyar Hírlap háza táján történik, de evidensnek is tekinti, hogy e helyeken a prímet hosszú évek óta a Kebelebarát, alias a cigány- és zsidógyűlölő békemenetszervező vigye. Lásd például az indavideo.hu felvételét:

És legvégül (de persze legelsősorban), elévülhetetlen felelősség terheli Balog Zoltán lelkes és miniszter urat azért a pásztori szolgálataért is, amellyel és ahogy a

miniszterelnököt folyamatosan megerősíti és karbantartja a hatalom gyakorlásában. Közismert, hogy Orbán Viktor Balog Zoltán lelki irányítása mellett talált el a pártjának és neki magának számottevő politikai tőkét is hozó vallásossághoz, közelebbről a református hithez (lásd például: Orbán egykori lelkésze és feltétlen híve öröklő a legnagyobb minisztériumot). Mindennek önmagában véve persze aligha lenne bármilyen jelentősége is. A miniszterelnök esetében azonban, aki nemcsak mániákusan küldetéstudatos személyiség, de akinek a legfontosabb hatalomtechnikai és rezsimstabilizációs eszköztárát sok más mellett az ideologikus és vallásos-messianisztikus voluntarizmussal keresztülröltetett társadalomátformáló megoldások alkotják, és aki egy ideje fennen hirdeti az európai nemzetek keresztény értékek mentén való megújulásának eszméjét is (legutóbb például ebben a szellemben tartott Remény és keresztény válasz a válságra címmel előadást a Katolikusok és a Közélet XIV. Kongresszusán Madridban), egészen nyilvánvaló, hogy bizonyos döntéseiben – a konkrétan ismerhető eseteken túlmenően is (lásd például: Orbán Viktor tanúságtétele, 17:40-től) – komoly szerep jut a számára kiváltképpen spirituális kérdésekben fontos bizalmi és referenciaszemélyt jelentő politikai lelkészeknek. Így mindenekelőtt is a pártállami elképzelések megvalósításához szorosan kapcsolódó ideológiai agy mosás programjaiban: a társadalomnak a történelem legócskább ideáljaival való indoktrinációjában, az ehhez alkalmas értelmiségi segédmunkások hadrendbe állításában, avagy – még egy példa erejéig – az olyan kilengésekben, mint a hordatotemista turul-vérközösségi ideálok jegyében bemutatott minapi nacionálreligiózus performansa (lásd: Az erős nemzetek tagjai összefognak. Orbán Viktor beszéde a Nemzeti Összetartozás Emlékművének felavatásán, Ópusztaszeren; kommentárként a Galamuson: Mihancsik Zsófia: A „vérközösség” országáról és miniszterelnökéről; Lévai Júlia: A Magyar Nemzetnek kínos az Orbán-beszéd: megcenzúrázta). Amely egyébként – eltekintve attól, hogy jó rálátást is nyújt Ökegyelmességének püspöki ellágyulásoktól sem mentes (lásd ismét az Orbán Viktor tanúságtétele című Youtube-videót) kereszténykedésére – elsősorban azért igen jelentős, mert elsőrangú ajzószeret és eszmei nyersanyagot kínál a cipollai karakterű nemzetbálvány előtt meghozandó áldozatokhoz (ezt a kereszténységidegen partikularizmust szeretik egyesek nemzeti reneszánszként említeni): a nacionálrasszista és egyéb kirekesztő, agresszív-fasisztoid életfilozófiákhoz és rítusokhoz.

Az adott irányba menő ügyekhez akár csak asszisztálni vagy távoli posztokról is legitimálni őket, önmagában véve sem lenne kérdőjel nélküli vállalkozás. Még inkább az ezekben vitt alkotói, és a legfőbb alkotót tanácsolói szerepkörben, és különösen a keresztény lelkész számára, aki első kézből ismeri, hogy miként vélekedik a bibliai hagyomány az idegen istenek és a bálványok tiszteletéről, és nem végső soron a prófétai-kritikai attitűddel szembeni udvari papi pohártöltögetők és uralmi aromahuszárok tevékenységéről.

Meglehet, a derék Zolka a színpalak mögött egy ideje állítólag sokat panaszkodik amiatt, hogy mind csekélyebb mértékben tud ráhatással lenni a rendre elszabadult hajóágyúként működő miniszterelnök barátjára-bálványára (lásd: Balog Zoltán, az erőforrás) és lelki gyermekére.

Ki akadályozza meg azonban őt, a nemzetszeretetet keresztény apostolát abban, hogy – és amennyiben tényleg így áll a helyzet – a hitvallók felelősségtudatával és bátorságával felálljon? Ki akadályozza meg őt legalább abban, hogy ne járjon az Echo Tv-be? Hogy kritikát gyakoroljon az ott és a Magyar Hírlapban grasszáló szellemi pedofília miatt? Hogy ne tüntesse ki és ne dicsérje szirupos-könnyfakasztó negédeséggel a hazai cigánygyűlölet és antiszemitizmus legkártékonyabb misszionáriusait, és ne parolázzon velük fülig érő boldogságban.

Hagyjunk hát békét a reflektorfénymániás szegény Bayer Zsolt menetlegénynek! Hagyjuk meg őt a ki tudja milyen kényszerek alatt választott szellemi koordinátáinak abban a világában, ahonnan esetleg ki is józanodhat, és fordítsuk figyelmünket azok felé, akik párthatározattal sehonnan sem zárhatók ki, mert ők maguk a párt és a pártállam.

És egyáltalán, nem azokról a jobbára arctalan és nem közvetlenül közkártékonykodó, de azért jelentős részben pontosan ismerhető politikai kufárokról, kalandorokról, a náci-rasszista és a gyűlöletbeszéd termékeinek a megrendelőiről, e produktumok primer terjesztőiről és előállítójáról, az ilyenekkel politikailag és gazdaságilag üzletelőkről kellene-e először kimondani, hogy kiiratkoztak a civilizáció szimbolikus tereiből, akik nélkül egy rakás, őket kiszolgáló megélhetési és frusztrált lelkű bajkeverő, mint akit én Bayer Zsoltban is sejtek, más, hasznosabb munkálkodásra adná a fejét?

P. s.: Örömmel üdvözlöm a szennybeszéd forgalmazóival szemben hosszú idő óta várt intézményes bojkott első zsongójét. Az ELTE, a Szegedi és a Pécsi Tudományegyetem, valamint a Debreceni Egyetem kommunikáció- és médiatudományt oktató tanszékei – kifejezetten is a Bayer-afférra is reagálva – pénteken kiadott közleményükben bejelentették, „nem fogják engedélyezni a hallgatóiknak, hogy a Magyar Hírlaphoz vagy a kuruc.info-hoz menjenek kötelező szakmai gyakorlatra”.

Majsai Tamás
református lelkész,
a Wesley János Lelkészképző Főiskola tanára